UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 837. Gregorii Pap. IV. Annus 10. Lvdovici 24. Theophili 8. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

arte ſunt, clarum cæleſtis cuiuſdam præſentiæ dedit indicium. Ita enim omnium qui aderant, mentes magis quàm corpora ineffabili iucunditate immutauerat, vt velut in ecſtaſi poſiti, aliarum rerum obliti, tantum ibi manendi delectatione tenerentur. Nec dubium quin ipſe tunc fuerit in medio multorum fidelium in ſuo nomine congregatorum, qui paucis quondam diſcipulis ſua viſionis dulcedinē præbuit vt primus eorum diceret[a]: Domine bonum eſt nos hic eſſe, &c. pergit dicere de eleuatione ſacri corporis, & ingentibus in plures diuerſi generis collatis miraculis. quæ ſi velis tu conſulas, hæc enim ad inſtitutū iam ſatis.

a Matth. 17.

IESV CHRISTI
Annus 837.

GREGORII PAP. IV. Annus 10. LVDOVICI 24. THEOPHILI 8. IMPP.

I. COMETAE APPARITIO.

SEQVITVR Redemptoris annus octingenteſimus trigeſimuſſeptimus, Indictione decimaquintā, quo Ludouicus Imper. cœleſtibus admonitus ſignis, tanquam proximè moriturus, multa ſanctè piéq; diſpoſuit. Aſtronomus ipſe qui res geſtas à Ludouico conſcripſit, pariter vt ſe habuerunt quam fideliſſimè ita poſteris tradidit: *Mediante*, inquit, *feſtiuitate Paſchali dirum ſemper ac triſte portentum, ibidem*, Aquiſgrani ſcilicet, *cometa ſidus in ſigno Virginis apparuit, in ea parte eiuſdem ſigni qua penulam eius ſubtus caudam verò ſerpentis ſimiliter, coruique conſtringunt. Quod cùm non more errantium ſeptem ſiderum, Orientem verſus peteret per viginti quinq; dies (quod mirum eſt dictu) idem ſidus & Leonis & Cancri, necnon Geminorum tranſiens ſigna, in capite Tauri tandem ſub Aurigæ pedes, igneum globū, iubarumq; prolixitatem depoſuit, quas vſquequaq; porrexerat antea. Quam rem cumprimùm Imperator talium ſtudioſiſſimus conſpexiſſet, conſtitit, & antequam quieti membra committeret, accitum quemdam, itemq; me qui hæc ſcripſi, & qui huius rei ſcientiam habere credebar, percontari ſtuduit, quid ſuper ea mihi videretur.*

II. DE COMETA INVESTIGATIO.

A quo cùm tempus peterem, quo faciem ſideris conſiderarem, ac per hæc rei veritatem inueſtigarem, & cognitam in craſtinum nunciarem: Imperator ratus (quod erat verum) me tempus redimere velle, ne cogerer triſte aliquid reſpondere: Perge, inquit, in mœnia huic domui contigua, & nobis quæ reſpexeris, nuntia: Cùm enim, à me hanc ſtellam nequaquam præterito veſpere viſam vel à te monſtratam, ſed ſcio hoc ſignum cometarum eſſe, de quo iam præteritis diebus locuti ſumus. Quid autē tibi portendere videatur, edicito: Cumq; aliquid dicerem, & aliqua tacuiſſem: Vnum eſt, inquit, quod adhuc ſilentio premis: Mutationem enim Regni, mortemq; Principis hoc portento monſtrari dicunt. Cumq; ego teſtimonium Prophetæ in medium protuliſſem, quo dicitur:[b] *A ſignis cæli ne timueritis, quæ pauent Gentes: ille ſolitâ vſus magnanimitate & prudentia: Non alium, inquit, timere debemus præter illum, qui noſtri & huius ſideris creator eſt. Sed eius clementiam non ſatis laudare, & imitari poſſumus, qui noſtram inertiam, cùm ſimus peccatores & impœnitentes, talibus indicijs dignatur admonere. Quia ergo & me & omnes communiter hoc oſtentum tangit: omnes pro poſſe & ſapere ad meliora feſtinemus, ne forte miſericordiam illo prorogante, & noſtra impœnitudine impediente, nos illa inueniamus indigni.*

b Ier. 10.

III. LVDOVICVS BENE VSVS OCCASIONE.

His dictis & ipſe pauliſper mero indulſit, & omnibus id facere iuſſit, & vnumquemq; ad ſua ſe colligere præcepit, noctemq; illam (vt nobis perlatum eſt) peruigilem duxit, ac Dei laudibus & obſecrationibus[*] *honoratā lucis ſuperuenienti præſentauit. In cuius crepuſculo miniſtros aulicos vocauit, & eleemoſynas quàm largiſſimè pauperibus, ac ſeruis Dei tam monachis, quam canonicis porrigi iuſſit, Miſſarumq; ſolemnia per quoſcumque potuit, celebrare fecit non tantum ſibi metuens quantum Eccleſiæ ſibi creditæ proſpiciens.* & inferiùs.

* oneratā

CAROLVS CORONATVR REX NEVSTRIÆ.

In his Imperator tota æſtate conſiſtens, indixit generalē conuentum autumni tempore, id eſt, Septembri mediante, in Cariſiaco. In quo loco & tempore filius eius Pipinus ab Aquitania ad eum venit, & ipſi conuentui interfuit; vbi Dominus Imperator filium ſuum Carolum armis virilibus, id eſt, enſe cinxit, corona regali caput inſigniuit, partemque Regni quam homonymus eius Carolus habuit, id eſt, Neuſtriam attribuit. Itaq; dominus Imperator inter filios quantum poſſibile fuit coagulo beneuolentiæ ſignato, Pipinum in Aquitaniam; Carolum autem in partem Regni ipſi attributam dimiſit, & præſentes quidem Neuſtriæ prouinciæ primores Carolo manus dederunt, & fidelitatem ſacramento obſtrinxerunt, abſentium autem quiſque poſteà idem fecerunt. hæc de Caroli ad Regnum promotione, atque de rebus Occidentalibus ſatis.

IESV CHRISTI
Annus 838.

GREGORII PAP. IV. Annus 11. LVDOVICI 25. THEOPH. 9. IMP.

I. [illegible]

OCTINGENTESIMVS trigeſimuſoctauus qui ſequitur Indictione primâ notatur annus, quo Ludouicus Imp. Lotharium filium in gratiam recepit; defunctoq; Pipino filio Aquitaniæ Rege, Carolo filio eam tribuit prouinciam, partito inter Lotharium atq; Carolum vniuerſo Imperio, tradidit Ludouico Bauariam: Ex qua diuiſione rurſus abortæ diſcordiæ, Ludouico indignante, & pro Pipino puero filio Pipini Regis nonnullis nobilibus inſurgentibus, eò quòd à patris Regno viſus eſſet excluſus. Hinc rurſus nonnihil turbatæ ſunt Galliæ, ipſaq; præſertim Aquitania factioſorum eſt vehementer agitata tumultibus.

Reperitur autem alias ſæpius à Ludouico Imperatore diuerſis occaſionibus facta eſſe Regnorū partitio, et inter alias illa quam ex veteribus monimentis Pithœus in lucem prodidit factam inter tres filios, Pipinum, Ludouicum & Carolum, in qua inter cætera illud aſcriptum eſt caput, de obligatione defenſionis Romanæ Eccleſiæ maiorum ſuorum exemplo, quod in omnibus alijs ipſo factis diuiſionibus annexū fuiſſe, dubitari non debet, ſecundū promiſſionē Deo factam à maioribus ſuis, cum ab Apoſtolica Sede coronam fuerint Regni conſequuti. eſt huiuſmodi.

II. [illegible]

Super omnia autem iubemus atq; præcipimus, vt ipſi tres fratres curam & defenſionem Eccleſiæ S. Petri ſimul ſuſcipiant ſicut quondam à proauo noſtro Carolo & auo noſtro Pipino, & beatæ memoriæ genitore noſtro Carolo Imperatore & ab eis ſuſcepta eſt; vt etiam cum Dei adiutorio ab hoſtibus defendere nitantur & iuſtitiam ſuam, quantum ad ipſos pertinet, & ratio poſtulauerit, habere faciant. Similiter de cæteris Eccleſijs, quæ ſub illorum fuerint poteſtate, præcipimus vt iuſtitiam ſuam & honorem habeant: & paſtores atq; rectores venerabilium locorum habeant poteſtatem rerum quæ ad ipſa pia loca pertinent, in quocumq; de his tribus fratribus illarum Eccleſiarum poſſeſſiones fuerint. hæc de his quæ pertinent ad primùm Romanæ Eccleſiæ, ac demùm ad aliarum Eccleſiarum defenſionē, Ludouicus Imperator. de quo quæ parum arrident ſcripta ſubijcimus.

II. [illegible]

Hoc enim anno Fridericum Traiectenſem Epiſcopum conſummaſſe martyrium,[c] cum tradant: confictam quam puto confictam referunt huiuſcemodi: *Hic namque Fridericus multum laborauit in Vualachria contra illicita connubia, & in Friſia contra Arianam perfidiam: Ludouicum Imp. voluit condignam agere pœnitentiam, de eo quod Iudith Ducis cuiuſdam filiam, ſuæ maieſtatis carnalem conſanguineā contra decreta canonum & Pontificum haberet vxorem ſine licentia ſummi Pontificis & ſine aliorū præſulum iudicio. Cumq; excommunicatione fulminaretur Iudith eum precibus & promiſſis fruſtrà ſollicitaretur. Quare duos ſubornauit, qui ſanctiſſimum Friſonicæ gentis Epiſcopum poſt Miſſæ celebrationē pro veritate occiderunt. quod factum eſt anno octingenteſimo trigeſimo octauo.* hæc ſummatim ex Actis eiuſdem Martyris Friderici, quæ antiquitùs ſcripta aſſeruari dicuntur in eadē Eccleſia Traiectenſi, ex quibus iſta[d] quæ hæc ſunt ſecuta deprompſimus.

III.

Porrò Germaniæ & Galliæ Epiſcopi, comperta cæde immortali beati Friderici, vno animo in Imperatorem & Iudith inſurgentes, dixerunt dignos eos eſſe, qui regno pellerentur, & anathemate percuſſi, melioribus cederent, qui populum Dei regere non impiè ſcirent, eiuſq; legem & cæremonias ſeruarent. Quod vbi Imperator didicit, multū anxius & perturbatus, verebatur, ne & ipſi ad filios deficerent, ipſoq; pulſo, illos eligerent. Iurant igitur cum